

## POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Kozielowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 27 lutego 2024 r.,  
sprawy **D. W.**

skazanego z art. 258 § 1 k.k., art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o  
przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 92 § 1 k.k. i innych  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach  
z dnia 12 czerwca 2023 r., sygn. akt II AKa 193/22  
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach  
z dnia 1 czerwca 2021 r., sygn. akt XXI K 65/10,

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadna, a kosztami  
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

## UZASADNIENIE

Adwokat M. L.- obrońca skazanego D. W., w kasacji złożonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 czerwca 2023 r., sygn. akt II AKa 193/22, zmieniającego zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 1 czerwca 2021 r., sygn. akt XXI K 65/10 (w odniesieniu do D. W. wyrok Sadu I instancji utrzymano w mocy), **zarzucił** rażącą obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na nienależytym rozpoznaniu zarzutów apelacji obrońcy D. W. oraz jedynie pobieżnym i zbiorczym ich uzasadnieniu jako niezasadnych, a także rażącą obrazę prawa

materialnego – przepisu art. 60 § 3 k.p.k., mającą istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia, poprzez bezzasadne przyjęcie, iż w niniejszej sprawie występuje brak podstaw do zastosowanie instytucji z art. 60 § 3 k.p.k. względem skazanego D. W., gdy tymczasem jego wyjaśnienia były wystarczająco przekonujące, aby Sąd meriti na ich podstawie dokonał części niezbędnych ustaleń faktycznych dotyczących innych współoskarżonych, niemniej jednak, te wyjaśnienia okazały się niewystarczające do zastosowania przez Sąd I instancji nadzwyczajnego złagodzenia kary, w zasadzie pomijając to, iż ujawnił on organowi ścigania istotne informacje dotyczące osób zaangażowanych w popełnienie przestępstwa, a także istotne okoliczności związane z jego popełnieniem. Podnosząc te zarzuty **wniósł** o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania.

D. W. - prokurator Prokuratury Okręgowej w Katowicach w pisemnej odpowiedzi na tę kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej (por. pismo z dnia 21 grudnia 2023 r., sygn. akt V Ds. [...]).

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja obrońcy skazanego D. W. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zarzut obrazy przepisów prawa procesowego, a to art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., sprowadza się do wykazania, że Sąd Apelacyjny w Katowicach, działający jako sąd odwoławczy w niniejszej sprawie, nie rozważył w należyty sposób zarzutów i wniosków sformułowanych w apelacji wniesionej przez adwokata J. M. – obrońcę D. W., tj. zarzutów obrazy art. 7 k.p.k., art. 366 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 424 k.p.k., art. 6 ust. 3 lit. d Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dnia 4 listopada 1950 r., art. 2 § 2 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych. Wbrew twierdzeniom Autora kasacji, Sąd Apelacyjny w Katowicach przeprowadził kontrolę odwoławczą zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 1 czerwca 2021 roku, sygn. akt XXI K 65/10 w sposób poprawny. W myśl art. 433 § 2 k.p.k. sąd odwoławczy będący przecież sądem głównie kontrolującym prawidłowość orzekania sądu pierwszej instancji dokonuje tej kontroli przede wszystkim poprzez rozważenie wszystkich istotnych zarzutów i wniosków zawartych w apelacji. W

orzecnictwie Sądu Najwyższego podnosi się, że o rażącej obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można zasadnie mówić jedynie wówczas, gdy sąd odwoławczy w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w apelacji (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 października 2007 r., sygn. akt III KK 120/07, Legalis, z dnia 20 września 2017 r., sygn. akt II KK 254/17, Legalis, glosa R. Stefańskiego zam. WPP 2008, nr 4). Należy nadto podkreślić, że w orzecnictwie Sądu Najwyższego dominuje pogląd, iż w przypadku zarzutu kasacyjnego sprowadzającego się do naruszenia przez sąd odwoławczy przepisu art. 433 § 2 k.p.k. trzeba nie tylko wykazać, że sąd odwoławczy zarzutu apelacyjnego określonego rodzaju nie rozważył należycie, ale również autor kasacji musi wykazać, iż to uchybienie, zaistniałe przy dokonywaniu kontroli odwoławczej, w realiach tej konkretnej sprawy, mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia sądu odwoławczego. Zatem w kasacji należy wykazać, że przy dokonywaniu kontroli odwoławczej uchybienie (naruszenie art. 433 § 2 k.p.k.) zaistniało w rzeczywistości, opisanie na czym ono polega i w jaki sposób skutkuje tak rażącym naruszeniem przepisów, że można je przyrównać w skutkach do przewidzianych w prawie procesowym bezwzględnych podstaw uchylenia orzeczenia (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2017 r., sygn. akt III KK 490/16, Legalis). Trafnie podkreśla się, że ponieważ nie chodzi o jakąkolwiek możliwość wpływu naruszenia prawa przez sąd odwoławczy na treść orzeczenia tego sądu, lecz o **istotny** wpływ na ową treść, to w grę może wchodzić jedynie takie naruszenie, przy braku którego zaskarżone orzeczenie mogłoby być inne. Z tej perspektywy patrząc na zarzut z pkt. 1 kasacji oraz jego uzasadnienie, to należy stwierdzić, że w istocie sprowadza się on do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, tyle, że dla potrzeb postępowania kasacyjnego, przedstawionego w „prawnej szacie” obrazu przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Pisemne uzasadnienie zaskarżonego kasacją wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 czerwca 2023 r., sygn. akt II AKa 193/22, zawiera powody rozstrzygnięcia oraz argumentację, wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego ten Sąd nie podzielił zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy D. W., nie uchybiając wymogom określonym w art. 433 § 2 k.p.k., a zarazem realizując wymagania przewidziane w art. 457 § 3 k.p.k. Przyznać

należy, że pisemne uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 czerwca 2023 r., sygn. akt II AKa 193/22, nie należy do nadmiernie rozbudowanych, ale jego zwięzłość nie może uzasadniać ponawiania w kasacji tych samych argumentów, co w apelacji. Zaznaczyć trzeba, że nawet gdyby Sąd Apelacyjny w Katowicach swoje orzeczenie uzasadnił w sposób bardziej szczegółowy, to treść rozstrzygnięcia nie uległaby jakiegokolwiek zmianie, gdyż nawet ewentualne braki pisemnego uzasadnienia orzeczenia nie mogły przecież wpłynąć na treść zapadłego wcześniej orzeczenia. Nadto w sytuacji, bezzasadności zarzutów apelacyjnych, Sąd Apelacyjny w Katowicach, w realiach sprawy, mógł – dzieląc w pełni dokonaną przez Sąd *meriti* ocenę dowodów – zaniechać „drobiazgowego” odniesienia się, w pisemnym uzasadnieniu swojego wyroku, do zarzutów apelacyjnych, gdyż byłoby to jedynie zbędnym powtórzeniem zasadnej argumentacji Sądu I instancji.

Za oczywiście bezzasadny należy również uznać zarzut kasacyjny obrazy prawa materialnego - art. 60 § 3 k.k. Skoro błędne ustalenia faktyczne nie stanowią podstawy kasacji, to jest oczywiste, że nietrafne nazwanie przez skarżącego wadliwości polegającej na przyjęciu za podstawę wyroku błędnych ustaleń faktycznych – „naruszeniem prawa materialnego,” nie może prowadzić do ignorowania ustawowej regulacji podstaw kasacji. Nie może ono zatem ani zobowiązywać, ani też uprawniać instancji kasacyjnej do badania – pod pozorem rozpoznawania „zarzutu naruszenia prawa” – zasadności ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 stycznia 2008 r., sygn. akt II KK 270/07, LEX nr 354285, z dnia 25 lutego 2016 r., V KK 457/15, LEX nr 1991147). Tymczasem ten zarzut kasacji jest zarzutem obrazy prawa materialnego wyłącznie z nazwy. Sąd Najwyższy nie podziela założenia skarżącego, leżącego prawdopodobnie u jego podstawy, że przy zarzucie obrazy prawa materialnego za punkt wyjścia należy przyjmować nie to co sąd ustalił, lecz to co sąd powinien był ustalić. Tak bowiem ujmowany zarzut obrazy prawa materialnego jest w istocie właśnie zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku (por. też Zb. Doda, A. Gaberle, Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Komentarz, tom II. Kontrola odwoławcza w procesie karnym, Warszawa 1997, s. 109). Sąd Apelacyjny w

Katowicach, działający jako sąd odwoławczy, prawidłowo uznał, iż w realiach sprawy nie są spełnione wszystkie przesłanki, które nakazują zastosowanie obligatoryjnej instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary o jakiej mowa w art. 60 § 3 k.k.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.

[SOP]

(r.g.)